

Forfærdende ved sig, staaer jo tilbage og mange andre Nøvfælsler. Jeg synes derfor ikke, at man skal institueres Dødsstraf, for at kunne straffe En, der allerede er idømt livsvarigt Fængsel. Dødsstraffen ansees, hittede det ærede Medlem ogsaa, for den højeste Straf. Sa naturligtvis, om den end ikke er det i og for sig, ansees den dog af den Dødsdømte for den højeste Straf, og det er vistnok utvivlsomt, at enhver Forbryder, der føres til Retterstedet, med overordentlig Genrykkelse vil modtage Budskaftet om sin Benaadning. Men fordi det er den højeste Straf, er det netop derfor sagt, at man skal anvende den? Er det kun den højeste Straf, der er istand til at føre til et Resultat? Det forekommer mig at være det Samme som at sige, at da en Mand kan skydes ihjel af en Kanonkugle, kan han ikke skydes ihjel af en Geværkugle. Jeg kan altsaa ikke finde, at Dødsstraffens Nødvendighed berøber paa nogen Maade kan ansees for godtgjort. Endelig gif den ærede Rigsdagsmand ned til at tale om Forbryderens Forbedring. Jeg har allerede under forrige Session tilladt mig at berøre dette Punkt, idet jeg hittede, at der var Forskjel paa at forberedes til Døden og forbedres til Livet. At forbedres, hvad vil det sige? Saaer Forbryderen da Leilighed til at vise nogen Forbedring? Hvilken Leilighed gives der ham dertil, efterat Dødsdommen er fældet? Der indfinder sig en Geislig for at trøste ham; men kan han — berøvet alle Midler til gode og slette Handlinger — siges at have modtaget Leilighed til at vise nogen Forbedring? Hvori skulde denne bestaae? Et ydmygt Sindelag kan den Geistlige sagtens skaffe tilstede, fordi den Dødsdømte ikke har nogen anden Tanke end Skafottet, og denne Tanke giver Ydmyghed; men nogen Forbedring bliver der ikke Tale om. Naar saadanne Motiver anføres af den ærede Rigsdagsmand, forekommer det mig, at det hele System om Dødsstraffens Vibeholdelse staaer paa svage Fødder. Naar det ærede Medlem hittede, at man havde alle Tiders Vidnesbyrd for sig med Hensyn til Dødsstraffens Vibeholdelse, saa er dette heller ikke ganske rigtigt. Tiderne og Principerne have vexlet i saa Henseende, og jeg tør tillade mig at gjøre en Slags Sammenligning

mellem Frihedens Udvikling og det Princip at affasse Dødsstraffen; thi man har fundet, at næsten overalt, hvor Friheden er kommen til sin Berettigelse, der har noget af det Første, man har gjort, været, at man har forsøgt enten at indskrænke Dødsstraffen betydeligt eller at affasse den. Saaledes var det i den franske konstituerende Forsamling, saaledes ogsaa i det franske Nationalconvent, hvor Dødsstraffen formelig blev affattet, og Reformen blev kun paa Grund af den revolutionaire Tilstand udsat, til en almindelig Fred var indtraadt; men saa kom Reactionen under Keiserdømmet, som gif saa vidt, at man i Maret 1810 vendte tilbage til lemlestende Straffe, idet det paabødes, at først Haanden skulde afhugges paa Fadermorderen. Men ogsaa i den nyeste Tid kan der, hvad enten Staterne ere frie eller ikke, leveres Exempler paa, at Dødsstraffen er affattet. I dette Aar er i Würtembergs Kammer Dødsstraffens Affattelse bleven vedtagen med 56 Stemmer mod 27, og — jeg nævner tydske Lande, men det er jo det Samme i denne Henseende; de have som Exempler deres fulde Berettigelse — i den weimarske Landdag er det Samme steet med 23 Stemmer mod 6. Ogsaa i England har der, jeg troer det var i Mai issor, hævet sig vægtige Stemmer for Dødsstraffens Affattelse; men man veed jo, at med alle de store Fortrin, som det engelske Folk og dets Forfatning besidde, hænger Folket dog meget ved det Gamle, og der skal gaae lang Tid hen, før gamle, længe vedvarende Institutioner kunne bringes til at falde. Men naar man nu seer, at selv tydske Forsamlinger, der naturligtvis fortælle, at det tydske Folk er Verdens første Culturfolk, have affattet Dødsstraffen, skulde saa den danske Rigsdag vige tilbage for denne Tanke, skulde den lade sig betage af Frygt for at affasse Dødsstraffen, skulde den troe, at den repræsenterede et Folk, der var mindre modent og — jeg bruger dette Ord, skjøndt det ikke udtrykker den Tanke, jeg vilde fremsætte — mere raat, end det tydske og mange andre Folk! Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 3die Valgkreds hittede fremdeles, at det var umuligt at faae Nogen til at troe, at han, om han ogsaa var dømt til livsvarigt Fængsel, derfor vilde komme